

Таланчук Петро Михайлович

Народився 1 липня 1938 р. в с. Гор. Косівці Володарського району на Київщині. Після закінчення у 1956 р. Рудосільської середньої школи працював у колгоспі, потім його призначили інструктором Володарського райкому комсомолу.

У 1957 р. був призваний до армії, а через кілька місяців пройшов вступний конкурс до Ленінградського вищого військово-морського училища імені М. В. Фрунзе.

У 1960 р., згідно з Законом СРСР «Про нове значне скорочення Збройних сил СРСР», був звільнений у запас. Того ж року вступив до Київського політехнічного інституту.

У 1965 р., після закінчення цього інституту, П. М. Таланчук, отримавши диплом з відзнакою та кваліфікацією інженера-механіка, почав працювати на кафедрі приладів точної механіки КПІ на посаді асистента, одночасно втретє був обраний головою студентського профспілкового комітету інституту.

Усвідомивши своє покликання, з 1968 по 1971 р. навчався в аспірантурі. У 1972 р. блискуче захистив кандидатську дисертацію. У 1973 р. П. М. Таланчука призначено проректором з навчально-виховної роботи рідного інституту і тоді ж обрано завідувачем кафедри приладів точної механіки. Напружена наукова, а також викладацька робота, численні життєві випробування дали прекрасний результат — у 1986 р. він захистив докторську дисертацію. У жовтні 1987 р. на альтернативній основі був обраний на посаду ректора КПІ (1987–1992). У 1998 р. йому присвоєно звання «Почесний ректор НТУУ «КПІ».

Основними напрямками науково-дослідницької роботи М. П. Таланчука в галузі приладобудування стали: проектування приладів точної механіки, а також перетворювальних і реєструючих; розробка засобів вимірювання в автоматичних інформаційних та керуючих системах; дослідження проблем вимірювання порційного тиску кисню та водню на поверхні космічних апаратів.

Під науковим керівництвом П. М. Таланчука 15 аспірантів успішно захистили кандидатські, а два докторанти — докторські дисертації. Петро Михайлович підготував і опублікував понад 250 наукових праць, має 50 авторських свідоцтв і патентів. Він — автор і співавтор 16 монографій, підручників та навчальних посібників.

П. М. Таланчук — дійсний член Національної академії педагогічних наук України, ініціатор створення і президент Академії інженерних наук України, член Національної спілки журналістів України та чотирьох міжнародних академій.

За вагомий внесок у розвиток національної освіти, підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність, багаторічну сумлінну працю П. М. Таланчука відзначено кількома державними нагородами — орденом Дружби народів, двома медалями, Почесною грамотою Верховної Ради України.

Усе життя Петро Михайлович поєднує наукову, педагогічну та громадську діяльність. Серед його постійних громадських інтересів — державотворчі, соціальні та молодіжні проблеми незалежної України. Чотири рази обирався депутатом Жовтневої районної ради народних депутатів м. Києва, а в 1989–1991 рр. — депутатом Верховної Ради СРСР.

У лютому 1992 р. П. М. Таланчука призначено першим міністром освіти незалежної України. За його ініціативою та під особистим керівництвом розпочалося реформування системи української освіти. Як людина нестандартного мислення та сучасних поглядів на життєві проблеми, Петро Михайлович розумів, що відродженій українській державі конче потрібна діяльна довгострокова програма розвитку національної освіти. А щоб її

Президент Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна».

Доктор технічних наук, професор.
Заслужений діяч науки і техніки
України, дійсний член Національної академії педагогічних наук України

наповнення було реальним та ефективним, запропонував порадитися з широкою аудиторією фахівців. За його сприяння було скликано І з'їзд працівників освіти, учасники якого обговорили і прийняли Державну національну програму «Освіта» (Україна XXI століття). Однак надто сміливі на той час кроки не всі хотіли розуміти, і тому не всі плани було реалізовано.

У 1998 р. П. М. Таланчук об'єднав групу відомих науковців і педагогів навколо ідеї створення нового вищого навчального закладу — інституту розвитку людини (інститут інвалідів), у якому впроваджувався принцип відкритого доступу до якісної вищої освіти особам з інвалідністю, дітям-сиротам та дітям із малозабезпечених родин.

У травні 1999 р. цей заклад, за підтримки Київської міської влади, було зареєстровано як вищий навчальний заклад недержавної форми власності — Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» (Університет «Україна»), президентом якого обрали Петра Михайловича.

Сьогодні Університет «Україна» — вищий навчальний заклад інноваційного типу, в якому започатковані та розвиваються сучасні педагогічні технології навчання та виховання студентської молоді, новітні екологічнобезпечні та ресурсозберігаючі технології у високотемпературній хімії та електрохімії розплавів, сучасні технології очищення стічних побутових вод широкого спектру забруднення, технології отримання субмікронних і нанодисперсних металевих порошків, технології отримання нанокомпозитів феромагнетиків термохімічним методом, розробка семантичної бази даних неструктурованих та структурованих документів з різноманітним реквізитним змістом, сучасні технології функціональних продуктів харчування та багато інших.

Під керівництвом П. М. Таланчука започаткована та розвивається наукова школа за напрямом «Науково-педагогічні засади інклюзивного навчання студентів з інвалідністю». Науковцями школи розроблені теоретичні засади інклюзії студентів з інвалідністю в інтегроване освітнє середовище, створена та реалізується Концепція інклюзивної освіти студентів з інвалідністю Університету «Україна». Результати наукових досліджень колективу школи опубліковані у трьох монографіях, сімох навчальних посібниках, 14 збірниках наукових праць, 18 вступних лекціях, 95 наукових статтях у фахових виданнях та 15 збірниках тез доповідей наукових конференцій.

Університет «Україна» виконує не лише науково-освітню та громадянську місію у формуванні гуманістичної аури, правовому і патріотичному вихованні української молоді, а й активно сприяє трансформації ставлення представників органів влади, суспільства до прогресивних світових тенденцій у визнанні рівноцінності кожної особистості, підтримці та розвитку її здібностей.